

lerne om indeholdelse af udbytteskat. Rækkevidden af disse regler bør derfor underkastes en fornyet overvejelse, således at der ikke fremkommer stødende eksempler på ugrundede skattemæssige fordele. Det rigtige vil nok være at inddrage de tilfælde, der omfattes af § 16 B, under reglerne om indeholdelse af udbytteskat, hvorved det naturligvis forudsættes, at der ikke gives tilladelse til i det pågældende tilfælde at anvende de almindelige regler om aktieavancebeskatning.

Der er også et andet punkt, på hvilket man i den foreliggende sammenhæng muligvis bør overveje ændringer. Der tænkes hermed på sambeskatningsreglerne. Der har på dette punkt i den senere tids praksis vist sig nogen usikkerhed, fordi sambeskatningstilladelse er blevet nægtet i tilfælde, hvor en koncerndannelse ikke er blevet anset for »at være begrundet i reelle forretningsmæssige hensyn« (jfr. nærmere Orla G. Petersen og Jørn Quiste, Revision og Regnskabsvæsen s. 251 ff.). Der ville ikke være noget principielt til hinder for at stramme de almindelige sambeskatningsvilkår, således at sambeskatningstilladelse afhænger af et passende forhold mellem egen og fremmed kapital, hvilket bl.a. ville lette problemstillingen i forbindelse med dispensation fra § 16 B.

De her omhandlede problemer, der falder uden for det direkte emne, bør dog underkastes særskilt behandling.«

Mindretallet stillede under udvalgsarbejdet et ændringsforslag, der mere effektivt ville lukke for muligheden for salg af aktier på de meget gunstige vilkår, der nu er gældende, selv om overdrageren eller dennes ægtefælle beholder aktier i datterselskabet eller holdingselskabet.

Mindretallet beklager, at det ikke har været muligt at opnå flertal for dette forslag, og har i konsekvens heraf stillet ændringsforslag nr. 1 og nr. 3.

Da der nu kan ventes et stort antal dispensationsansøgninger for at få adgang til den lempeligere beskatning, understreger mindretallet nødvendigheden af klare og ensartede regler i forbindelse med de meget vide dispensationsmuligheder.

Herefter indstiller mindretallet lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (det konservative folkepartis, venstres, centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det af ministeren for skatter og afgifter og det af flertallet under nr. 1 stillede ændringsforslag.

For så vidt angår det under nr. 4 stillede ændringsforslag, hvorved der gives loven tilbagevirkende kraft, vender mindretallet sig skarpt imod dette brud på væsentlige retssikkerhedsprincipper, som hidtil altid er blevet lagt til grund i vor skattelovgivning.

Et *tredje mindretal* (det radikale venstres medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det af ministeren for skatter og afgifter og de af flertallene under nr. 1 og 3 stillede ændringsforslag.

Vedrørende det under nr. 3 stillede ændringsforslag kan mindretallet støtte dette, men udtaler samtidig, at ministeren, selv uden ændringsforslaget, som hovedregel i sager som disse må bemyndige andre til at handle for sig.

For så vidt angår det under nr. 4 stillede ændringsforslag har folketinget igennem mange år konsekvent fastholdt den linje, at skærpende skattelovgivning ikke gives tilbagevirkende kraft. Det må tillægges den største betydning, at denne linje videreføres, og den bør også fastholdes ved gennemførelsen af det foreliggende lovforslag. Lovforslaget er skærpende i sin virkning, og det må, selv om meget i netop denne sag – som anført i redegørelsen fra professor Thøger Nielsen – taler for denne gang at fravige dette afgørende princip, alligevel være væsentligt at fastholde kravet om, at en skærpende lov ikke må have tilbagevirkende kraft. Der kan efter nogle i den radikale gruppes opfattelse hermed være skabt en farlig præcedens.

Mindretallet skal dog oplyse, at for nogle medlemmer af den radikale gruppe har professor Thøger Niensens argumentation været afgørende. Disse medlemmer betragter ikke ændringen af loven som skærpende skattelovgivning med tilbagevirkende kraft, idet man anser lovforslaget som en klargørelse af en lov, hvorom der også offentligt har været rejst tvivl om fortolkningen. Der må lægges vægt på, at der ikke med lovændringen bliver tale om at skærpe gældende regler, men alene om at hindre skatteunddragelser i strid med lovens hensigt.